

Titula prosvjetara tjedna pripala je profesoru Mladenu Jaseku, profesoru hrvatskoga jezika i književnosti u TUPŠ Bjelovar. Iako su iza njega godine radnoga staža, još uvijek, svakodnevno iznova, upoznaje svoj posao. Osim što je profesor hrvatskoga jezika, u slobodno vrijeme i sam stvara svoje pjesme i tekstove. Nešto više o njemu i njegovom radu saznajte u ovom kratkom intervjuu.

Možete li nam reći nešto o svojim školskim danima i svojoj mladosti?

Moji školski dani i moja mladost su bili prekrasni. Odrastao sam kao sretno dijete. Završio sam IV. osnovnu školu. Nakon toga sam jedna od onih generacija koje su dvije školske godine u srednjoj školi polazile po zajedničkom programu, a dvije školske godine smo se školovali za zanimanje. Završio sam zanimanje suradnika u razrednoj nastavi i već tada se vidjelo što ću raditi. Vjerovali ili ne, od 8 do 13 sati smo subotom imali nastavu. Bavio sam se sportom, družio se s prijateljima iz škole i s onima koje sam poznavao izvan škole. Odlazio sam u Česku obec, na češki jezik, u dramsku grupu i plesnu školu. Bilo mi je lijepo i kada bi čovjek mogao opet proživjeti te dane volio bih se u njih i vratiti. Ne, naravno, u sve, jer kao i svaka druga mladost i moja je imala neke druge trenutke koji nisu baš bili lijepi, ali u principu nemam se na što požaliti.

Kada i kako ste se odlučili za zanimanje koje sada radite?

Odluka je bila nekako jako prirodna. Kod mene u obitelji nema nikoga tko se bavi prosvjetom. Za to što sam ja danas u prosvjetnoj branši, krivo je nekoliko ljudi i vrijeme je da se ti ljudi konačno spomenu negdje. Moja učiteljica od prvog do četvrtog razreda, gospođa Smilja Ivanović, savršena žena i prvi od krivaca. Drugi od krivaca je profesorica koja mi je predavala

hrvatski u trećem i četvrtom razredu srednje škole, a to je Marica Kurtak. Ona je napravila zaista sve ono što je potrebno da razvijem neku svoju vrstu dara i odem u te vode. Treći uzori su bračni par Pavle i Boža Tvrtković koji su predavali biologiju i povijest u prva dva razreda škole i oduvijek sam želio biti poput njih, no njih je nemoguće dostići.

Smatrate li da ste postigli svoje najveće postignuće, ili težite još nečem većem i boljem?

Mislim da je svaki radni dan svako novo postignuće, novi trenutak i novi izazov. Zbog toga što se svakog dana, i u stručnom i u ljudskom pogledu, u školi događa nešto drugačije i nešto novo. Generacije se mijenjaju – mi ostajemo. Htjeli mi to priznati ili ne, godina proizvodnje nešto napravi, ali mi smo svake godine sve stariji i nismo više u cvijetu mladosti. Činjenica je da je ovo dosta izazovan posao, posebno u današnje vrijeme, kada je tehnologija gotovo posve oduzela živu riječ, kako u nastavi, tako i svakodnevnoj komunikaciji među ljudima. Osobno mislim da smo, koliko god na dobitku s tehnologijom, isto tako i na velikom gubitku. Svaki dan mi je zato drugačiji i dobar na svoj način. Najveće postignuće, zapravo je, truditi se biti uspješan koliko god je to moguće. Ima tu dobrih i loših poteza, ali kad vam nakon nekog vremena dođu raditi ljudi kojima ste vi predavali hrvatski i koji su isto tako završili taj fakultet, osjećate da ste nešto napravili i postigli.

Pišete svoje pjesme i tekstove, razmišljate li možda da ih jednom objavite?

Pišem godinama i puno vremena mi je trebalo da bi nešto takvo uopće bilo predstavljeno užem ili širem krugu čitatelja. Što se tiče objavljivanja, nikada nisam siguran da je ono što radim dovoljno dobro i kvalitetno. Objavljivanje nečeg takvog je jedna duboka i intimna odluka. Razmišljao sam o tome, no ima čitav niz stvari koje moraju biti zadovoljene da bi se nešto takvo ostvarilo, a nisam siguran da imam dovoljno vremena da bih se posvetio nečem takvom. To je jedan dodatan posao koji traži mnogo truda, a trenutno nisam u toj situaciji da si to priuštim bilo financijski ili trudbenički.

Imate li neki svoj životni moto?

Moram priznati da si me iznenadila ovim pitanjem. Citirati sada neke velike ljude bi na neki način značilo odvrćati se od samoga sebe i pokazati se kako bez nekakvih štaka i pomoćnih sredstava ne možeš proći sam svijetom. No, ako moram govoriti o životnom motu, onda će to

ČITAJTE, ČITAJTE, ČITAJTE!

Autor Ines Topalović - Ines Matejak

Petak, 21 Ožujak 2014 19:56 - Ažurirano Petak, 21 Ožujak 2014 21:18

biti kombinacija filozofije, sporta i života općenito. A to je zapravo činjenica da mnogo stvari treba pokušati u svakom trenutku. Trebamo činiti ono najbolje što možemo činiti, a sve ostalo je nebitno.

Smatrate li se dobrim profesorom?

Ne bih mogao odgovoriti na to pitanje. Ne mogu davati o tome sudove. Ja sam čovjek s vrlinama i manama i siguran sam da to moji učenici vide. Ja od toga ne bježim. Mislim da, ma koliko god da je godina staža iza mene, još uvijek postoje stvari koje čak i mukom mučim te još uvijek postoje stvari koje ne znam dovoljno dobro. Jednostavno, ako u nešto nisam siguran, uvijek postoje ljudi koje mogu pitati za savjet, bili oni mlađi ili stariji od mene. A jesam li dobar profesor, to ne mogu reći ja, već netko drugi.

Imate li neku poruku za mlade?

Znam da će zvučati patetično, ali.. čitajte, čitajte, čitajte.. Bile to novine ili knjige, nebitno, samo čitajte. Tehnologija i tehnološka rješenja koja su pred nama ubrzavaju nam tempo života te nas odvlače od čitanja. Svedeni smo na instantne informacije za jednokretnu uporabu. A literatura nam nudi neke nove svjetove za koje nikada, bez čitanja, ne bismo mogli povjerovati da postoje. Zato – čitajte!

